

Arbejdsgiverne deres Stor-Lockout. Der var en lille Divergens mellem dem og Arbejdsmandsforbundet. Dette ønskede en Respit til at indkalde en Kongres. Og her træffer man den første Indgriben fra Statsministerens Side — en Indgriben, som jeg ikke tror; man i denne Forsamling vil kritisere, endskønt jeg godt ved, at ogsaa denne Indgriben er blevet angrebet fra den konservative og Venstrepressens Side —, idet Statsministeren henstillede til Arbejdsgiverforeningen at udsætte denne Lockout, for at man kunde komme til at forhandle videre om Sagerne. Arbejdsgiverne nægtede det, og Lockouten blev erklæret. Man var saa inde i denne Arbejdsstandsning, som vistnok ingen i denne Sal vil bestride har været en Ulykke for hele vort Samfund. Man opnaaede efter den langvarige Konflikt det, man kunde have naaet uden Konflikt. Man forhandlede sig til Rette i disse Fag. Det viste sig i mange Tilfælde, at det kun var Bagateller, Striden stod om, som ikke var de vældige Ofre værd; det drejede sig om 1 eller 2 Ø. for et begrænset Antal Arbejdere.

Naar nu det ærede Medlem Hr. N. Neergaard selv drager Spørgsmaalet frem, og jeg i den Anledning omtaler hele Konflikten nærmere, kan jeg ikke undlade at spørge: Hvem var nu Skyld i alt dette, og skulde der ikke være andre end selve Arbejdsgiverforeningen, der var Skyld i, at Konflikten udviklede sig paa den Maade? Jeg mener tilstrækkelig at have godtgjort, at Konflikten var Arbejdsgivernes Værk og ikke Arbejdernes, at medens Arbejderne helt igennem var forhandlingsvenlige, indtog Arbejdsgiverne et stolt Vi alene vide-Standpunkt.

Ved en Venstre-Banket den 20. Januar 1923 udtalte den daværende Statsminister — identisk med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — sig. Han kaldte sig i øvrigt i Aftenens Løb selv med det lidet smigrende Navn Oluf Hunger. Han udtalte ved denne Banket: Vi har allerede skaaret saa stærkt, at skal der skæres dybere, skærer vi ikke længere i Uld eller Haar, men i levende Kød. Af Aftenens Gæster, som deltog i Begejstringen over den Heltebedrift, den daværende Statsminister mente at have været medvirkende til, var Hr. Langkjær en af Talerne. Han havde ogsaa været med til at skære dybt i Kød. Han havde grundet paa den slette Stilling, Arbejderne indtog under den økonomiske Misère, en Arbejdsløshed paa ca. 100 000 Arbejdere, skaaret saa dybt ned, at adskillige havde en Arbejds-løn, de absolut ikke kunde eksistere

for. Samtidig med, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Ministerium gennemførte den ene nye indirekte Beskatning efter den anden, hvorved det nærmest var Arbejdernes, de fattiges, Lommer, Hænderne var nede i, sørgede hans Partifælle Hr. Langkjær for paa anden Maade at skære dybt i Kød og Hud ved at nedskære Arbejsslønningerne, og det var i Virkeligheden det, der denne Gang maatte rettes. Siden 1923 er der adskillige af dette Samfundets Borgere, der maa slide haardt for Udkommet, der netop gik med disse dybe økonomiske Saar og Flænger, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og hans Partifælle havde været med til at skære, og det var disse Saar og Flænger, man ønskede helbredet. Deraf kom det Krav, Arbejdsmændene stillede om 1 eller 2 Ø's Forhøjelse af Arbejds-lønnen. Saaleder ser denne Arbejdsstandsning ud.

Endvidere kan nævnes de frygtelige Tab, vor Nation led. Statsministeren har talt om Landbruget. Nu nævnte det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at en Mand, der hedder Theilmann — jeg kender ham ikke —, mente, at den Historie skulde han nok klare: man kunde lægge Landbrugsprodukterne i Kølerum og ved Tid og Lejlighed sende dem til England. Det minder mig om en Historie, der en Gang gik om en Mand, som hed Peter Olden. Han henvendte sig til en Overretssagfører med et Patent paa at kunne præservere Æg, og jeg er bange for, at med den Præserving af Kød og andre Landbrugsprodukter, vedkommende Hr. Theilmann havde til Hensigt at foretage, vilde disse Varer ikke have været bedre stillet end Æggene efter det Patent, Peter Olden for mange Aar siden vilde forsøge at udtage. Men der findes andre Erhverv end Landbruget. Vi ved, hvad Bygningsindustrien har lidt. Vi staa i Øjeblikket saaledes, at til Oktober Flyttedag bliver en Masse Mennesker husvilde paa Grund af den Arbejdsstandsning, der har fundet Sted. Og hvorfor? Fordi Arbejdsgiverforeningen opretholdt en Konflikt i en hel Masse Fag, hvor man var naaet til Overenskomster, blot fordi man i enkelte Fag, hvor man havde skaaret for dybt i Kød, ikke kunde blive enig om en Bagatel, paa 1 eller 2 Ø. mere i Timen.

Endelig naaede man til det Tidspunkt, hvor Ministeren overfor Parterne fremsatte et Forslag om frivillig Voldgift, som i Hovedsagen er enslydende med den foreløbige Lov, som Ministeriet senere havde til Hensigt at bringe frem. Man var endog naaet saa vidt, at man havde aftalt, hvem